

DIH OSPĂȚUL CREDINȚEI

„Timpul este distanța dintre chemarea lui Dumnezeu și răspunsul omului.”
(Părintele Dumitru Stăniloae)

2 august

UMBLAREA PE MARE - POTOLIREA FURTUNII

Si îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui pe țăr-
mul celălalt, până ce El va da drumul **mulțimilor**. Iar dând drumul mulțimilor, S
-a suit în munte, ca să Se roage singur. Și, făcându-se seară, era singur acolo. Iar corabia
era acum la multe stadii departe de pământ, fiind învăluită de valuri, căci vântul era îm-

potrivă. Iar la a patra strajă din noapte, a
venit la ei Iisus, umblând pe mare. Văzându-
L umblând pe mare, ucenicii s-au înspăi-
mântat, zicând că e nălucă și de frică au
strigat. Dar El le-a vorbit îndată, zicându-le:
Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți! Iar Petru,
răspunzând, a zis: Doamne, dacă ești Tu,
poruncește să vin la Tine pe apă. El i-a zis:
Vino! Iar Petru, coborându-se din corabie, a
mers pe apă și a venit către Iisus. Dar vă-
zând vântul, s-a temut și, începând să se
scufunde, a strigat, zicând: Doamne, scapă-
mă! Iar Iisus, întinzând îndată mâna, l-a apu-
cat și a zis: **Puțin credinciosule, pentru ce te-**

ai îndoit? Și suindu-se ei în corabie, s-a potolit vântul. Iar cei din corabie l s-au închinat,
zicând: **Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu.** Și, trecând dincolo, au venit în pământul
Ghenizaretului. (Matei 14, 22-34)

CUPRINS

2. „Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!”
4. Care este fapta bună cea mai iubită de Dumnezeu?
4. Unirea voii omului cu voia lui Dumnezeu
5. Schimbarea la Față a Mântuitorului.
6. Scrisoare de la o familie împlinită.
6. Mulțumirea noastră depinde de starea sufletului.
7. Încredere totală.
7. Dumnezeu răspunde omului credincios.
8. Programul activităților:

„ÎNDRĂZNIȚI, EU SUNT; NU VĂ TEMEȚI!”

Textul Evangheliei de astăzi este o continuare a pericopei evanghelice de dumini-ca trecută, a înmulțirii pâinilor. Acolo vedem că înainte de săvârșirea minunii înmulțirii pâinilor, Iisus „*Și-a înălțat ochii spre cer*”, ceea ce în limbaj biblic înseamnă că S-a rugat. În majoritatea cazurilor de vindecări miraculoase sau învieri din morți, săvârșite de Domnul, Evanghelia ne atenționează că **Iisus, ca Dumnezeu, putea face orice, dar ca om Se ruga de fiecare dată, atât înainte, cât și după săvârșirea unei lucrări.** Astfel, și după minunea înmulțirii pâinilor Domnul Hristos S-a suit în munte, în singurătate, ca să Se roage; face aceasta pentru a ne învăța să mulțumim lui Dumnezeu pentru orice realizare sau izbândă din viața noastră.

Dar de ce Se roagă în singurătate? Căci Iisus, ca Dumnezeu, nu avea nevoie să se retragă la liniște și în singurătate pentru a se ruga Tatălui ceresc, căci El vedea și vorbea față către față cu Tatăl. El face aceasta pentru a nu fi laudat de mulțimile pe care le sătura prin înmulțirea pâinilor și a peștilor, cât și pentru a Se concentra deplin în rugăciunea către Dumnezeu-Tatăl.

Astfel Domnul ne învață să nu ne rugăm oricum, ci să ne retragem în camera cea de taină a inimii și să închidem bine ușa tuturor simțurilor pentru a nu fi tulburați de multele griji și împrăstieri lumesti. Dacă atunci când dialogăm cu oamenii se impune respectarea unui minimum de reguli, cu atât mai mult când dialogăm cu Dumnezeu.

Hristos i-a trimis pe ucenici să înainteze pe mare, în timp ce El a rămas pe munte, pentru că voia să îi învețe pe aceștia să se lupte și singuri, nu doar să primească totul de-a gata, fără nici o luptă. El voia să-i învețe pe ucenici să treacă prin încercări, prin ispite, prin situații potrivnice, pentru ca ei să înțeleagă mai bine binecuvântarea ajutorului dumnezeiesc în viața lor.

Foarte adesea, cât timp Dumnezeu ne dăruiește sănătate și putere, noi ne obișnuim doar să primim. Însă vin și vremuri de încercare, când ne simțim oarecum părăsiți. Atunci ne întrebăm: *Unde este Dumnezeu? Nu vede El necazul meu, nu vede El suferința sau neputința mea, nu vede El strămtorarea mea?*

Învățătorul Iisus Hristos îi lasă pe ucenicii Săi singuri pe timp de noapte să se lupte cu furtuna, cu valurile mari și cu vântul potrivnic pentru a înțelege că ei nu pot conta doar pe forța proprie, deși erau pescari cu experiență pe mare. Totuși, fiind cunoscător al sufletelor, Domnul Iisus Hristos știa și care este măsura încercării, până când puteau ucenicii să fie lăsați singuri și când trebuia ca El să vină spre ei, ca să-i ajute.

Și iată, spre zori, pe când ucenicii se dau de ceasul morții, deodată apare Hristos mergând pe apă. Călcând peste valuri, slava Lui se unea cu strălucirea creștetului valurilor. Și ucenicii, văzându-L în acea lumină, acea îmbinare divină, unică, a slavei Lui cu lumina valurilor, se înpăimântă. Și de frică strigă: *Năluca!* Această frică nouă era cu mult mai mare decât groaza din fața furtunii și a primejdiei de moarte.

Domnul Iisus se grăbește să-i liniștească și le zice: *„Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!”* Ucenicii L-au recunoscut pe Iisus după voce, fără să-L vadă clar la față; Apostolul Petru, mai îndrăzneț, dar și mai hotărât în a înfrunta primejdiile, a zis: *„Doamne, dacă*

„ești Tu, poruncește să vin pe apă la Tine!” El știa că omul nu poate să meargă pe apă decât ajutat de Dumnezeu. „Vino”, iar Petru a început să meargă pe apă spre Iisus.

Câtă vreme Petru a s-a încrezut în purtarea de grijă a lui Dumnezeu, nu a sa, a mers pe valuri. Când însă Sfântul Petru s-a uitat spre vânt și s-a temut, atunci a început să se îndoiască în sinea lui și să se scufunde în apă.

Aici e taina negrăită a privirii, a împărtășirii în adevăr, a viețuirii. Nu furtuna s-a întetțit. Putea să mugească... În clipa aceea el a mutat gândul credinței din Hristos în el. În el s-a produs sfâșierea, îndoiala. Și atunci el s-a întors către sine. Și a căzut sub lume. Se scufunda.

Atunci Petru strigă îngrozit: *Doamne, scapă-mă!* Iar Mântuitorul, văzându-l în primejdie și auzindu-i rugămintea, întinzându-i mâna grabnic, îl apucă și-i zice: *„Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit? Și suindu-se ei în corabie, s-a potolit furtuna”.* Cum a urcat Domnul în corabie, vântul a stat. Acum, la această nouă mare minune, ucenicii nu se mai miră, ci este prima oară când ei toți îl mărturisesc pe Iisus Fiul lui Dumnezeu.

S-a întâmplat și altădată ca mica lor corabie să fie surprinsă de furtună. Iisus era atunci cu ei în corabie, dar dormea. Spăimântați de valuri, ei L-au deșteptat, spunându-i: *„Doamne, mântuiește-ne, că pierim”.* Și atunci au auzit de la El o mustrare blândă: *„De ce vă este frică, puțin credincioșilor”,* și a certat marea și vântul și s-a făcut liniște deplină.

Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că Iisus, Fiul lui Dumnezeu, este împăratul atotputernic al întregii firi. El nu este numai al lumii omenești, ci al întregului univers. **Chiar și valurile îl ascultă și se liniștesc la porunca Lui; numai omenirea nu-L ascultă întotdeauna, nu se liniștește.** Lumea este ca o mare furtunoasă, plină de valuri ce ne amenință cu pierzania și cu moartea. Viața noastră este nestatornică și plină de primejdii ca și o corabie purtată încoace și încolo de vânt și furtună.

„Îndrăzniți...”, cuvinte care ni se adresează și nouă, celor de astăzi, ne încurajează în necazurile noastre, ne umplu sufletul de optimism, de curaj, de dorința de a acționa și depăși orice situație critică în care ne-am afla. Trebuie să știm că **în lupta împotriva oricăror greutăți din viața noastră nu suntem singuri, ci suntem mereu ajutați, în mod tainic, dar real, de către Domnul nostru Iisus Hristos.** Dar *cu ajutorul Domnului* nu înseamnă că suntem absolviți de orice efort personal. Domnul ne ajută, ne ocrotește, ne izbăvește, dar nu se substituie efortului nostru personal. El nu ia asupra Sa sarcinile pe care datoriam să le purtăm noi înșine. Se cuvine să îndrăznim. Să nu fugim de greutăți, să ne măsurăm cu ele, să ne adunăm toate puterile și să le înlăturăm.

Să ne ajute Preamilostivul Dumnezeu să învățăm din această Evanghelie a potolirii furtunii pe mare că **Hristos Domnul ne iubește, chiar dacă uneori ne lasă în încercări pe care nu le înțelegem când ne aflăm în mijlocul lor.** Deși uneori pare departe sau pare absent, Hristos știe totuși că avem nevoie de ajutorul Lui și așteaptă ca noi să venim spre El, întrucât El vine permanent spre noi, chiar dacă nu-l vedem cu claritate chipul Său, din cauza noapții spirituale a necredinței și a valurilor zbuciumate ale patimilor noastre egoiste. Amin.

SFĂNTUL IOAN IACOB DE LA NEAMŢ (5 august)

„Arzând de dorul de a-ți purta pașii pe urmele Mântuitorului, l-ai urmat și în ceruri, Sfinte Ioane Iacob, mult iubitorule! Roagă-te ca și noi să ne-nvrednicim să ne luminăm sufletele cu Lumina Taborului și să slavoslovim dimpreună cu tine, mijlocitorule!”

CARE ESTE FAPTA BUNĂ CEA MAI IUBITĂ DE DUMNEZEU?

Fiiilor și fraților, să înțelegeți și să știți toți aceasta: că nici una dintre faptele cele bune nu este așa de iubită și de plăcută lui Dumnezeu, ca **atunci când mulțumește omul întru scârbe.**

Și nu se bucură Dumnezeu de alta mai tare, decât atunci când cineva rabdă bucuros orice fel de scârbe i s-ar întâmpla lui (cum este de pildă boala, clevetirea pe nedrept sau prigonirea și alte necazuri).

De asemenea, și de la cel care este bolnav cu trupul său, nu cere Dumnezeu post și înfrânare de mâncare și băutură sau altă osteneală și nevoiță a trupului. De la el cere Dumnezeu numai multă milă și rugăciune duhovnicească și să-i fie mintea lui pururea la Dumnezeu, iar postul și osteneala trupească le face omul pentru domolirea zburdăniciunilor firești, adică pentru înfrânarea necuratelor poftes și a patimilor trupești.

Boala trupului este mai presus decât postul, iar răbdarea cu mulțumire a bolnavului este mai presus decât toată nevoița și osteneala trupului.

Pentru aceea, de la bolnav nu se cere și nici nu se cearcă postul și înfrânarea și alte osteneli, ci datoria lui este să mulțumească pururea cu osârdie și cu toată inima sa lui Dumnezeu, rugându-se să i se dea răbdare.

(Sfântul Ioan Iacob de la Neamț, *Pentru cei cu sufletul nevoiaș ca mine...*, Editura Doxologia, Iași, 2010)

UNIREA VOII OMULUI CU VOIA LUI DUMNEZEU

Odată, un frate a întreat pe un oarecare părinte iscusit:

- Spune-mi, părinte, care faptă este mai folositoare și mai odihnitoare omului?

Și i-a răspuns lui, zicând:

- Fiule, fapta cea mai folositoare și mai odihnitoare omului aceasta este: unirea voii omului cu voia lui Dumnezeu.

Zis-a fratele:

- În ce chip și cum este aceasta, unirea voii omului cu voia lui Dumnezeu?

- Unirea voii omului cu voia lui Dumnezeu este în acest chip: Să-și facă omul această hotărâre, zicând: **Doamne, iată eu de acum înainte îmi unesc toată voia mea cu voia Ta, în așa fel încât voia mea să nu se mai împotrivescă, nici să mai bănuiască, ori să mai cărtească voinței Tale.** Orice va dori și va fi plăcut voii Tale, aceea să dorească și să fie plăcut și voii mele. De va vrea și va fi plăcut voii Tale ca să-mi vină mie oarecare supărări ori necazuri (fie din boala trupului, fie din primejdie), cu alte cuvinte oricare rea pătimire îți va fi plăcută Ție ca să vină asupra mea, aceea îmi va fi plăcută și mie și bine primită voinței mele. Și toate care vor fi plăcute și iubite și bine primite voii Tale, acelea vor fi plăcute și iubite și bine primite și voii mele.

(Sfântul Ioan Iacob de la Neamț- „*Din Ierihon către Sion*”)

SCHIMBAREA LA FAȚĂ A MÂNTUITORULUI

În fiecare an, pe 6 august, prăznuim Schimbarea la Față a Mântuitorului pe muntele Tabor. Este cu adevărat mare acest Praznic, pentru că acolo pe Tabor Mântuitorul însuși și-a arătat, ca într-unezeiască înaintea Apostolilor

După cum ne istorisesc și Luca, Iisus se îndreptă dreptul muntelui Tabor, a lăsat nicilor Săi și a luat cu Sine nuucenicii cei mai de nădejde. lele muntelui, iar El împreună se roage. Și, pe când se ruga El, tresar deodată la o privesciturului s-a făcut altul; fața Lui Lui se făcuseră albe ca zăpada Ilie, Prooroci ai Vechiului Testament, stau de vorbă cu Iisus despre Patima și Moartea Sa.

o străfulgerare, slava Sa dum-Săi. Sfinții Evangheliști Matei, Marcătre Ierusalim și ajungând în la poalele muntelui ceata uce-mai pe Petru, Iacob și Ioan - Ceilalți Apostoli rămân la poacu cei trei urcă pe munte, ca să Apostolii îngreunați de somn nemaivăzută: chipul Mântuitostrălucea ca soarele, iar hainele iar în această lumină, Moise și

Uimit și mulțumit de ceea ce vedea, Petru a zis către Iisus: „Doamne, bine este să fim noi aici; Dacă voiești, voi face aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una și lui Ilie una” (Matei 17, 4) nedându-și seama de ceea ce spunea. Dar Petru încă nu isprăvisese bine de vorbit, când un nor de lumină îi învăluie și pe ei, iar din nor aud deodată un glas care zice: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L” (Matei 17, 5). De spaimă, ucenicii au căzut cu fețele la pământ. Dar Iisus s-a apropiat de ei și le-a zis: „Sculțați-vă, și nu vă temeți” (Matei 17, 7). Când au ridicat ochii, nu mai era decât Iisus singur. Și El le-a poruncit să nu dezvăluie nimănui nimic din cele ce văzuseră, până după învierea Sa din morți.

Sfântul Grigorie Palama ne spune că aceasta lumină este lumina cea neapropiată în care locuiește Dumnezeu, lumină necreată, lumina dragostei cerești, lumina slavei dumnezeiești. Chipul ce a strălucit pe Tabor este o prefigurare a chipului cu care vom învia noi însine în ziua învierii de obște.

De chipul Mântuitorului aveau să se îndrăgostească de-a lungul istoriei toți purtătorii de Dumnezeu, părinți și frați din lume și din mănăstiri. Prin forța energiilor Duhului Său, Iisus Hristos Cel înviat iradiază neconținut pretutindeni, străbate, purifică și transformă oameni și lucruri, toată creația Lui. Prin aceasta Dumnezeu ne cheamă pe fiecare dintre noi la o schimbare launtrică, la iluminare, la conformarea vieții noastre la voia cea sfântă a lui Dumnezeu, la trăirea în dragoste unii cu alții. (Părintele Sofian Boghiu)

SFÂNTA CLIVIOASĂ TEODORA DE LA SIHLA (7 august)

„Cele pământești părăsind și jugul pustrniciei luând, te-ai făcut mireasă lui Hristos, fericită; cu postul, cu privegherea cereștile daruri luând și cu rugăciunea pe îngeri ajungând, firea omenească ai biruit și la cele cerești te-ai mutat, lăsându-ne spre mângâiere peștera și sfintele tale moaște. Pentru aceasta, Sfântă Preacuvioasă Maică Teodora, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.”

SCRISOARE DE LA O FAMILIE ÎMPLINITĂ

Din pricina piedicilor obiective, logodna noastră a ținut mai mult de un an. Iarăși, cu ajutorul lui Dumnezeu și al Tainelor Bisericii, ne-am menținut amândoi curați. Și așa am ajuns la căsătoria noastră. Desigur că a trebuit să ne ostenim mult amândoi, dar tocmai această nevoiță ne-a făcut vrednici unul în ochii celuilalt, pe fiecare față de conștiința sa, și pe amândoi împreună înaintea lui Dumnezeu. De doi ani suntem soți. Avem și un copilăș drăgălaș, mergem înspre al doilea și, mare-i Dumnezeu... Nu vrem o familie „programată”.

Cu bărbatul meu trăiesc în desăvârșită armonie. Desigur, ne leagă și o profundă dragoste omenească și o foarte puternică dăruire, dar mai presus de toate ne leagă Hristos și Biserica Sa, căreia ne străduim să-i fim membri conștienți. Astfel, legătura noastră a devenit foarte trainică, nu avem nemişleteri.

Cât despre „distracția” noastră, nu știm dacă alte perechi se întorc atât de vesele, atât de liniștite, atât de „pline” după un „bal” de toată noaptea, așa cum ne întoarcem noi după o vecernie într-o bisericuță, unde mergem împreună cu alte perechi tinere și prietene, care și ele trăiesc precum trăim și noi. Viața noastră se scurge pașnic și liniștit înlăuntrul harului și dragostei lui Dumnezeu. Bărbatul meu și eu ne nevoim să devenim mai buni și credem cu desăvârșire că vom trăi uniți nu numai în viața prezentă, dar și în cea viitoare, în Împărăția lui Dumnezeu cea nesfârșită. Utopii și iluzii?! Pentru alții, poate. Dar pentru noi asta este o realitate vie. Toți cei care trăiesc lângă Hristos și lângă Biserica Sa pregustă, deja din această viață, fericirea Împărăției Lui...

(Arhim. Epifanie Teodoropulos, *Familiei ortodoxe cu smerită dragoste*, Ed. Evanghelismos, Buc., 2003)

MULTUMIREA NOASTRĂ DEPINDE DE STAREA SUFLETULUI

Viața noastră pe pământ este plină de tulburări și traiul nostru plin de frământări și de neliniște. Dar totuși, nu acesta ne face pe noi nenorociți. Nenorocirea noastră vine mai vârtos de acolo, că aceste neliniștiri și tulburări, care s-ar putea sau micșora sau a le răbda fără supărare, noi nu căutăm să le biruim, ci lăsăm să scadă bărbăția noastră, și așa toată viața o petrecem cu o permanentă tristețe.

Unul se tânguiește de sărăcie, altul de boală, iar altul de povara grijilor; de gospodăria sa și de copiii săi, altul că n-are copii. Vezi acum cât de departe merge nebunia? Dacă sărăcia ar fi în sine un rău mare și nesuferit, atunci bogatul niciodată n-ar putea să se tânguiască. Dacă lipsa de copii ar fi în sine un rău, atunci ar trebui să fie totdeauna mulțumiți cei care au copii mulți.

Acum însă, când noi vedem că cei bogați se tânguiesc ca și cei săraci, ba încă adeseori mai mult decât aceștia, dregătorul cel mai mare întocmai ca și cel supus, și tatăl mulțor copii la fel ca cel fără copii, atunci să socotim că nu lucrurile în sine sunt pricinile tânguiriilor omenesti, ci înșiși oamenii sunt vinovați, căci nu se potrivesc pe sine cu împrejurările și cu poziția lor și nu știu a scăpa de supărările lor.

Neliniștile și tulburările vieții nu vin așadar din schimbarea norocului, ci cauzele acestora zac în noi înșine și în alcătuirea duhului nostru. **Dacă sufletul nostru este într-o stare bună, atunci să se ridice împotriva noastră mii de furtuni din toate părțile, noi vom fi ca într-un liman liniștit și sigur.** (Sfântul Ioan Gură de Aur)

ÎNCREDERE TOTALĂ

Într-o noapte izbucni un incendiu la o vilă. În timp ce flăcările cuprinseseră casa, părinții și copiii putuseră să fugă din fața acestui incendiu îngrozitor. Deodată, părinții observară că fiul lor cel mai mic nu era în mijlocul lor. Acesta se speriasse de flăcările incendiului și, de aceea, se ascunse înăuntru, într-un colțisor. Părinții se uitară în stânga și în dreapta, dar nu-l văzură. Sus, la etaj, se deschise brusc o fereastră și băiețelul ceru ajutor. Tatăl îl observă și strigă: „Sari! Aruncă-te”. Copilul văzu doar fum și foc, dar auzi vocea tatălui. El îi răspunse: „Tată, dar nu te văd!”. Și tatăl îi spuse: „Nu-i nimic; te văd eu și asta-i de ajuns. Sari!”. Copilul sări și își găsi salvarea în brațele tatălui care îl prinse.

lată omule, Dumnezeu îți spune în fiecare zi să sari din focul întunericului. Lasă-ți inima și conștiința să audă vocea lui Dumnezeu și, deși Tu nu îl vezi, sari din focul întunericului în care, poate, ești cuprins, având credința nezdruccinată că vei fi prins de El. Sărind îți vei găsi salvarea în brațele lui Dumnezeu, care te va sălășlui în lumină.

DUMNEZEU RĂSPUNDE OMULUI CREDINCIOS

O femeie foarte bolnavă avea nevoie urgentă de un medicament. Era departe de orice farmacie și era iarna. Singura farmacie era în satul vecin. Femeia avea o fetiță de vârstă școlară și nu avea altceva de făcut decât s-o trimită pe aceasta să meargă până la farmacie și să ceară picăturile de care avea nevoie.

Fetița se încumetă să plece. Ajunge la farmacist și acesta, care știa boala femeii, îi dă fetiței o sticlută cu picături. Fetița a luat sticluta și a plecat în fugă către casă.

După câteva clipe, farmacistul, bătrân și cu vederea slabă, s-a gândit să controleze mai atent locul de unde luase sticluta. A încremenit când a constatat că în loc să-i dea fetiței medicamentul pentru boala de inima a mamei, îi dăduse o sticlută cu otravă! Pe fetiță n-o mai putea ajunge...

Cu lacrimi în ochi a căzut în genunchi și a început a se ruga. Cerea doar un singur lucru: „Doamne, fă o minune! Să nu ajungă fetița acasă!”

Cererea lui era dreaptă și rugăciunea puternică. Și iată, încă aflându-se în rugăciune, aude ușa deschizându-se și o vede pe fetiță intrând în farmacie: „Domnule, alergând am căzut și-am spart sticluta; iertați-mă, vă rog să-mi dați altă sticlută, altfel, mama va muri!” Fetița plângea, zdrobită de părere de rău.

Farmacistul a început și el să plângă de bucurie și emoție, mulțumindu-l lui Dumnezeu. Era în afară de orice îndoială că i se răspunsese la rugăciunea lui!

POVAȚĂ: O rugăciune mică poate deveni mare. La fel și păcatul. Mulți își pierd sufletul nu din cauza unor păcate mari, ci din cauza celor mici.

S-a spus că pentru fiecare cuvânt vom da răspuns. Teme-te să-ți permiți glume proaste, să râzi nestăpănit, să vorbești în deșert și să judeci. Ține minte că atât cel care greșește, cât și cel care judecă pe aproapele său sunt vinovați în fața lui Dumnezeu.

Păcatele mici sunt periculoase tocmai pentru că le considerăm neînsemnate. Dar o scânteie se preface într-o flacără mare, și aceste păcate mici ne pot face să pierdem fericierea veșnică. Prin mărturisire însă, gândul păcătos își pierde puterea și nu mai ajunge să se materializeze în faptă. (Pr. Valentin Mordasov – *Sfaturile unui preot pentru enoriașii lui*)

**Parohia Ortodoxă Lazaret și Asociația „Un zâmbet” organizează în perioada 16-23 aug.:
TABĂRA DE TINERET CREȘTIN-ORTODOXĂ**

Tipuri de activități: Ateliere de dezvoltare personală, Atelier de teatru de improvizație, Atelier de artă și creație, Activități sportive, Seară de film, Slujba Sfintei Liturghii, Alte surprize.

Locație: Litoralul Mării Negre.

Preț: 400 lei/persoană. Prețul include: masă, cazare, drumeție, materiale necesare desfășurării activităților, facilitatori. Transportul se face cu trenul și nu este inclus în preț.

Persoana de contact: 0752 698 112 - Gabi Carnariu

PELERINAJ ÎN DOBROGEA (6-8 august)

Traseu: Bacău - București - Mânăstirea Radu Vodă (moaștele Sf. Nectarie de la Egi-na) - Biserica Drăgănescu (pictura părintelui Arsenie Boca - Călărași (cazare călărași) - Ostrov - Mânăstirea Dervent (izvorul Sf. Apostol Andrei) - Techirghiol: Mânăstirea Sfânta închinare la mormântul părintelui Arsenie Papacioc) - Mânăstirea Halmyris „Sfinții Epictet și Astion” - Mânăstirea Cocoș/Tulcea - Mânăstirea Celic Dere (cazare) - Mânăstirea Saon - opțional plimbare cu ambarcațiune rapidă prin biosfera Deltei Dunării (4h.30min).

Preț: 300 Lei/persoană.

Înscrieri: 0745 315 951.

Preot însoțitor: Marius Iacobeanu.

PROGRAMUL LITURGIC (3-9 august)

Luni	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Marți	7:30	Sfânta Liturghie (Parastase)
Miercuri	7:30 17:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Vecernia cu Litie și Utrenia
Joi	7:30	Acatistul și Sfânta Liturghie (Praznic împărătesc - Nu se fac parastase)
Vineri	7:30 19:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Acatistul Sfântului Mucenic Efrem cel Nou
Sâmbătă	7:30 17:00	Sfânta Liturghie (Parastase) Vecernia cu Litie și Acatistul Sfântului Ierarh Luca al Crimeei
Duminică	7:00	Utrenia și Sfânta Liturghie (Nu se fac parastase)

Preot paroh: Marius Iacobeanu - 0745 760 239

Preot slujitor: Eugen Ciprian Ciuche - 0744 862 191

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digul Birnat nr. 19. Email: parohialazaret@yahoo.com

Publicație săptămânală a Parohiei Ortodoxe Lazaret pentru zidire sufletească, editată cu binecuvântarea ÎPS Ioachim, Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.